

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6221/22
02.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Целетовић Цуцић, председника већа, Александре Лековић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Стефан Стојков, адвокат из Београда, Хаџи Милентијева 79, против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Владимир Бојовић, адвокат из Београда, Господар Јевременова 32А/7, ради утврђења и исплате, одлучујући о жалби тужиља изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2150/20 од 03.10.2022. године, у седници већа одржаној 02.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 2150/20 од 03.10.2022. године и жалба тужиља **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиља за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2150/20 од 03.10.2022. године, ставом првим изреке одбијен је главни тужбени захтев којим су тужиље тражиле да се у односу на туженог утврди да стан бр. 14 на трећем спрату у улици ..., површине 69 м², не улази у заоставштину сада покојне ГГ, те да се тужиље на основу пресуде могу уписати као сувласници на предметној непокретности са уделитема 1/2, као неоснован.

Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиља којим су тражиле да се утврди да је њихов допринос и допринос њиховог правног претходника у увећању имовине оставиле сада покојне ГГ, односно у стицању заоставштине, у виду исплате целокупне откупне цене у ревалоризованом износу од 1.395.026,46 динара по основу уговора о откупу стана у улици ... на трећем спрату бр.14 површине 69 м², те да се обавезе тужена да тужиљама исплати 1/2 предметног новчаног износа односно

697.513,23 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезане су тужиле да туженој накнаде парничног поступка у износу од 341.500,00 динара.

Против наведене пресуде тужиле су благовремено изјавиле жалбу побијајући исту у целости из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужила неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се жалбом тужила посебно указује, с обзиром да побијана пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама и не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржини исправа и самих тих исправа, односно изведених доказа.

Према утврђеном чињеничном стању тужила АА је супруга а тужила ББ ћерка, сада покојног ДД а тужена му је рођена сестра. Покојна мајка ДД и тужене, ГГ је за живота закључила у својству купца уговор о откупу стана бр. 463-4072/93 од 07.05.1993. године, оверен пред Првим општинским судом у Београду Ов.бр. 19622/93 дана 07.05.1993. године са продавцем Градом Београдом. Покојна ГГ је купила предметни стан као корисник и носилац станарског права на основу уговора о коришћењу стана бр. 19599 закљученог 31.10.1978. године за купопродајну цену од 61.730,691 динар. Предметни стан број 14 површине 69 м² налази се на трећем спрату стамбене зграде у улици ... у ... и није укњижен. Купопродајна цена је исплаћена 14.05.1993. године. У време када је предметни стан додељен на коришћење сада покојној ГГ 1978. године, у уговору су поред ње као носиоци станарског права били наведени и тужена и њен сада покојни брат - правни претходник тужила ДД. Током поступка саслушане су тужиле, тужена и сведоци ЂЂ и ЕЕ, па је несумњиво утврђено да је за куповину предметног стана покојни ДД правни претходник тужила од ВВ и ЕЕ позајмио паре ради отплате купопродајне цене предметног стана, а позајмљени новац им је вратио. Парничне странке су у време закључења уговора о откупу стана живеле заједно у предметном стану са сада покојном ГГ која је преминула 2007. године и покојним ДД. Тужиле су покренуле оставински поступак, након смрти њиховог правног претходника, ради расправљања заоставштине покојне ГГ у ком поступку су упућене на парницу ради утврђења која имовина улази у састав њене заоставштине, а везано за стан бр. 14 на трећем спрату у улици ..., за који тужиле тврде и утврђено је током ове парнице да је купљен средствима њиховог правног претходника.

На основу наведеног суд је нашао да ни главни ни евентуални тужбени захтев нису основани ценећи одредбу члана 16 и 18 Закона о становању. Имајући у виду да је уговор о купопродаји предметног стана закључила ГГ, а да је постојала могућност да га на основу члана 16 Закона о становању откупи правни претходник тужила и закључи уговор о куповини предметног стана на своје име. Имајући у виду да је сада покојна ГГ, уговорна страна из предметног уговора о откупу стана, она је закључењем уговора

стекла право својине на предметном стану у смислу члана 20 став 1 Закона о основама својинско-правних односа и предметни стан представља њену заоставштину и не може бити изузет од расправљања у оставинском поступку. Без обзира што је правни претходни претходник тужиља, покојни ДД обезбедио новац за откупну цену, он на тај начин није могао да стекне право својине на предметном стану. Одлучујући о евентуалном, облигационо-правном захтеву за исплату суд је нашао да исти није основан из разлога што тужиље потражују на име откупне цене предметног стана, свака по половину ревалоризованог износа откупне цене који је њихов правни претходник исплатио ради куповине стана, међутим ово новчано потраживање је застарело протеком рока из члана 371 Закона о облигационим односима, протеком 10 година од извршене исплате на име купопродајне цене, у мају 2003. године, а предметна тужба је поднета 12.12.2019. године.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право када је одлучивао и о главном и евентуалном тужбеном захтеву.

У конкретном случају, уговор о откупу стана чије изузимање из заоставштине покојне ГГ тужиље траже, закључен је 07.05.1993. године, у то време носилац станарског права на предметном стану била је ГГ а са њом и носиоци станарског права били су и покојни брат тужене правни претходник тужиља и тужена. Имајући у виду да је у време закључења уговора постојала могућност према члану 16 став 2 Закона о становању да се уз сагласност носиоца станарског права, у конкретном случају покојне ГГ омогући откуп стана под условима прописаним тим законом и деци која заједно са носиоцем станарског права станују у том стану, а што је очигледно да овде није уређено, неспорно је да је покојна ГГ закључењем уговора стекла право својине на предметном стану. Чињеница да је покојни ДД исплатио купопродајну цену и да су се тужиље старале о покојној ГГ и одржавале предметну непокретност нису од значаја за оцену стицања права својине путем уговора о откупу на предметном стану, а самим тим и у вези издвајања овог стана из састава заоставштине покојне ГГ. Чињеница да је члан породичне заједнице платио купопродајну цену стана уместо носиоца станарског права без значаја је за стицање права својине на стану. Чланом 16 Закона о становању уређено је право на откуп станова по посебним условима и омогућен преображај станарског права, односно закупа у својину носиоца станарског права, односно закупцу, брачном другу и деци уз писмену сагласност носиоца станарског права. Када носилац станарског права откупи стан стиче својину на истом, сходно одредби члана 25 Закона о становању и тако стечен стан не улази у режим имовине стечене у породичној заједници јер има своје извориште у станарском праву, односно праву закупа стицаоца коме је закон омогућио да га откупи по нетржишним условима. Стога је без значаја за стицање својине на стану ко је отплаћивао откупну цену стана.

Правилан је и закључак суда да је облигационо-правни захтев постављен евентуалним тужбеним захтевом неоснован, и да је овакво новчано потраживање које тужиље потражују застарело јер је правилно првостепени суд ценио члан 371 Закона о облигационим односима и чињеницу да је купопродајна цена исплаћена 14.05.1993. године, да је право на потраживање у облигационо-правном смислу дела цене имао правни претходник тужиља до 2003. године, а како је предметна тужба поднета 12.12.2019. године по истеку рока застарелости из члана 371 ЗОО евентуални тужбени

захтев ревалоризованог износа откупне цене од 1.395.026,46 динара, односно захтев за исплату свакој од тужиља износа од по 697.513,23 динара који представља једну половину ревалоризованог износа откупне цене стана на дан вештачења је застарео.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка донета на основу члана 153 и 154 ЗПП.

На основу наведеног, одлучено је применом члана 390 ЗПП, као у ставу првом изреке.

Одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да тужиље нису успеле у другостепеном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Целетовић Цуцић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић